

Kultusministeren maatte finde, at en Præst bør have et Tillæg, saa er det Noget, han maa søge bevilget paa Finantsloven, og det vilde vel heller ikke være uden Exempel, at Sigt er stet; men Udvalget af personlige Tillæg i Almindelighed anser Udvalget for forkastelig. Naar man nu tager de Summer, som efter Fleraltets Forslag spares dels ved at stryge de personlige Tillæg og dels ved at formindste Alderstillaegene, og lægger dem til de Summer, som den høitagede Minister har opført til Præsternes Lønning, og naar man fremdeles stryger den første Lønningsklasse i Regjeringens Forslag, saa bliver det paa den Maade muligt at skabe en ny første Klasse af 100 Kald paa 5,000 Kr. og give 200 Kald af anden Klasse 4,000 Kr., 300 Kald af tredje Klasse 3,000 Kr., 201 af fjerde Klasse 2,500 Kr. og kun 100 af femte Klasse 2,000 Kr. Det, at saaledes Kaldene i den laveste Klasse indskrænkes fra 300 til 100, anser jeg som et meget væsentligt Fortrin ved Fleraltets Forslag, hvad man end ibrigt kan have at indvende derimod. Men uagtet nu Udvalgets Fleralt saaledes noget har nedsat de Præsterne tiltænkte Vilkaar, har dog, som det vil ses af Betænkningen, Mindretallet ikke været tilfreds dermed, men vil beholde et ringere Antal Præster i de to højeste Klasser, ligesom Mindretallet heller ikke vil gaa ind paa at indflyde en ny Klasse mellem 3die og 4de. Derimod har Mindretallet holdt paa det Alderstillaeg, Lovudkastet foreslaar; men medens Forskjellen mellem Fleraltets og Ministeriets Forslag, udtrykt i Penge, kun er mellem 9 og 10,000 Kr., saa er Forskjellen mellem Fleraltets og Mindretallets Forslag betydelig større, nemlig omtrent 200,000 Kr., som er det Beløb, hvormed Mindretallet vil nedfætte de samlede Lønninger. Dette har imidlertid Fleraltet ikke paa nogen Maade kunnet finde sig foranlediget til at gaa ind paa. — Hvad de faste Kapellaner angaar, har Fleraltet troet, at det vilde være noget for ubillige Vilkaar at stille dem under, naar deres Løn aldrig skulde kunne stige over 1,600 Kr. Navnlige gjælder dette, saafremt de nugældende Regler for Præsteembeders Besættelse maatte blive forandrede, Noget, hvorom der jo foreligger et Lovforslag, idet det da meget let kunde tænkes, at en saadan fast Kapellan blev siddende i samme Embede i 10—20 Aar. Vi mene derfor, at der bør gives disse Mand Udgang til Alderstillaeg, saa at deres Løn i det Mindste kunde stige til den laveste Løn for Præsteskald. — Hele Udvalget har været enigt i at foreslaa, at der til Bestemmelsen om, at enhver Præst, som har mere end een Kirke, faar et Tillæg af 200 Kr., skal føies et Paaleg om, at intet Præsteskald maa indbefatte mere end to Kirker. Udvalget maa nemlig være enigt i, at det virkelig er Uret mod Beboerne, at een af deres Kirker skal staa lukket hver Søndag. Efter de Oplysninger, som den høitagede Minister har meddelt Udvalget,

vil det ses, at en stor Del af de Sogneskald, der have tre Kirker, i Løbet af de senere Aar ere forfundsne, idet man enten har forenet et af Sognene med et andet Sogn, som kun havde een Kirke, eller har ansat en fast Kapellan, og Udvalget finder det rigtigt, at det indskræpes i Loven, at denne Forandring fortsættes, for at de Embeder, der omfatte tre Kirker, rent kunne forsvinde. — Hvad Offerbestemmelsen i § 7 angaar, da er der jo ikke nogen væsentlig Forskjel mellem det, som Udvalget foreslaar, og den Bestemmelse, som Paragrafen indeholder. Bestemmelsen i Paragrafen indeholder et udtrykkeligt Forbud imod, at Præsterne maa modtage nogen Gave i Anledning af kirkelige Handlinger. Det er forekommet Udvalget, at dette Forbud maatte kunne fremkalde Usikkerhed og Forvirring, idet den samvittighedsfulde Præst, hver Gang han modtog en Gave, vilde spørge, om den nu blev givet ham i Anledning af en kirkelig Handling eller ikke, saa meget mere som Beboerne ganske vist føle sig opfordrede til at give Præsten en Gave netop, naar han har udført en kirkelig Handling til deres serlige Tilfredshed, f. Ex. en Digtale eller en Brudevielse, eller en anden kirkelig Handling, paa hvilken de sætte Pris, eller som de følte sig ham takskyldige for. Vi tro derfor ikke, at det gaar an at forbyde, at Præsten maa modtage Gaver, eller rettere, at det er uheldigt i Loven at sætte Forbudet mod disse Gaver i Forbindelse med en kirkelig Handling. Naar Præsten ikke paa nogen Maade maa foranledige, at der bydes ham Gaver, saa forekommer det os, at man kan lade det staa aldeles frit, om man vil byde ham en Gave i en vis Anledning eller uden nogen Anledning. — Endelig kommer jeg til det sidste Stykke i § 7, der handler om Kaldenes Fordeling til Klasser. Lovforslaget bestemmer, at Fordelingen skal ske ved kongelig Anordning. Derved har ikke blot Udvalgets Fleralt men ogsaa dets Mindretal været noget betænkelig, fordi det syntes Udvalget at være billigt, at der ved denne Fordeling toges væsentlige Hensyn, som man jo ikke kunde stole paa, at enhver Minister vilde følge, lige saa lidt som man kunde være sikker paa, at denne Klassifikation, naar den engang var stet, vilde blive staaende uroffel, som den engang var opstillet, og at der ikke, eftersom Ministerierne vekslede, vilde blive gjort større eller mindre Forandringer i den. Dette har man været enig om at ville forebygge, men medens Fleraltet har fundet det tilstrækkeligt i Paragrafen at opregne de Hensyn, efter hvilke man mener, at den kongelige Anordning bør foretage en første Fordeling, og dernæst at foreskrive, at de Forandringer, som senere skulle gøres, kun kunne ske ved Lov; saa har Mindretallet ment, at Fordelingen strax bør ske ved Lov. Jeg skal hertil kun gøre den ene Bemærkning, at det jo godt kan være, at Loven alligevel vilde have en langsom og sen Faldsel, selv om man ikke gaar